

Cartea lui Daniel – numărul o sută patruzeci și opt

Dezvăluirea tabelor profetice: viziunea lui Habacuc și visul lui Miller

Jeff Pippenger
2024-03-20

Crescerea cunoștinței care este reprezentată de viziunea râului Ulai este ceea ce, în cele din urmă, a fost scris pe cele două table ale lui Habacuc.

„Împletite cu profețiile pe care le socotiseră ca aplicându-se timpului celei de-a doua veniri erau învățăături adaptate în chip deosebit stării lor de nesiguranță și de așteptare încordată și menite să-i încurajeze să aștepte cu răbdare, în credința că ceea ce era acum întunecat pentru înțelegerea lor avea să fie lămurit la vremea cuvenită.

„Printre aceste profeții se afla și aceea din Habacuc 2:1–4: «Mă voi așeza la locul meu de strajă și voi sta pe turn și voi veghea să văd ce-mi va spune El și ce voi răspunde când voi fi muștrat. Iar Domnul mi-a răspuns și a zis: Scrie vedenia și fă-o limpede pe table, pentru ca cel ce o citește să poată alerga. Căci vedenia este încă pentru o vreme hotărâtă, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți: deși zăbovește, așteapt-o; pentru că va veni negreșit, nu va întârzia. Iată, sufletul celui îngâmfat nu este drept în el; dar cel neprihănit va trăi prin credința lui.»”

“क्रीष्णदत्त 1842 में नै, यस भवषियवाणीमा दइएको यो नरिदेशन—‘दृष्टान्त लेख, र त्यसलाई पढ्नुकाहूमा स्पष्ट गरी लेख, ताकाजिसले यसलाई पढ्छ, त्यो दौडन सकोस्’—ले चार्ल्स फचिलाई दानियेल र प्रकाशको पुस्तकका दर्शनहरूलाई दृष्टान्तसहित प्रस्तुत गर्न एक भवषियसूचक चार्ट तयार गर्ने सुझाव दिएको थियो। यस चार्टको प्रकाशनलाई हबककूकलाई दइएको आज्जाको परंपूर्त मानिएको थियो। तर त्यस समय कसैले पनि यसै भवषियवाणीमा दर्शनको पूरा हुनमा देखिने एक प्रकट वलिम्ब—एक ढल्लोको समय—पनि प्रस्तुत गरिएको छ भन्ने कुरा ध्यान दिएन। नरिशापछि, यो धर्मशास्त्रीय अंश अत्यन्तै अर्थपूर्ण देखियो: ‘कनिका यो दर्शन अझै नयुक्त समयकै लागि हो, तर अन्त्यमा यसले बोल्नेछ, र झूटो ठहरिनेछैन; यद्यो ढल्लो भए पनि, यसको प्रतीक्षा गर; कनिका यो नश्चय नै आउनेछ, यो ढल्लो हुनेछैन.... धर्मी मानसि आफ्नो विश्वासद्वारा जीवति रहनेछ।’ The Great Controversy, 391, 392.”

Cele două table ale lui Habacuc sunt, în mod profetic, doi martori. Din punct de vedere biblic, doi martori trebuie aduși împreună pentru a statornici adevărul.

Dar dacă nu te va asculta, mai ia cu tine unul sau doi, pentru ca, prin gura a doi sau trei martori, orice cuvânt să fie statornicit. Matei 8:16.

Când cele două table ale lui Habacuc (graficele pionierilor din 1843 și 1850) sunt suprapuse una peste cealaltă, ele confirmă adevărurile care au fost „nestematele” din visul lui Miller. Greșeala din 1843, reprezentată pe prima tablă, atunci când este suprapusă cu a doua tablă, stabilește „vremea zăbovirii” a vedeniei. Miller (străjerul simbolic al acelei istorii) a întrebat ce trebuia să spună în timpul dezbaterii din istoria sa.

Voi sta la locul meu de veghe, mă voi așeza în turn și voi veghea să văd ce-mi va spune El și ce voi răspunde când voi fi muștrat. Habacuc 2:1.

Domnul i-a poruncit lui Miller să scrie vedenia, iar în visul său el a așezat caseta care conținea vedenia pe o masă aflată în centrul camerei sale.

Și Domnul mi-a răspuns și a zis: „Scrie vedenia și fă-o lămurită pe table, pentru ca cel ce o citește să poată alerga.” Habacuc 2:2.

Tabelele identifică apoi timpul de întârziere și prima dezamăgire.

Căci vedenia este încă pentru o vreme hotărâtă, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; deși zăbovește, așteapt-o, pentru că va veni negreșit, nu va întârzia. Habacuc 2:3.

Apoi sunt reprezentate cele două categorii care se manifestă pe temeiul creșterii cunoștinței.

Iată, sufletul lui care se îngâmfa nu este drept în el; dar cel neprihănit va trăi prin credința sa. Habacuc 2:4.

Cele două categorii de închinători aveau să fie descoperite prin procesul de încercare din capitolul doisprezece al cărții lui Daniel.

Și el a zis: „Du-te, Daniele, căci cuvintele acestea sunt închise și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și încercați; dar cei răi vor face răul; și niciunul dintre cei răi nu va înțelege; însă cei înțelepți vor înțelege.” Daniel 12:9, 10.

„Înțelepții” din Daniel sunt fecioarele înțelepte din Matei douăzeci și cinci, care au fost îndreptățite prin credință, iar cei răi au fost fecioarele neînțelepte, care s-au îngâmfat în mândrie. La sfârșitul visului lui Miller, bijuteriile reprezintă untdelemnul din parabola celor zece fecioare, care era solia.

„Dumnezeu este dezonorat atunci când nu primim comunicările pe care ni le trimite. Astfel refuzăm untdelemnul de aur pe care El l-ar turna în sufletele noastre, pentru a fi împărtășit celor ce sunt în întuneric. Când va veni chemarea: «Iată, mirele vine; ieșiți-i în întâmpinare», cei care nu au primit untdelemnul sfânt, care nu au păstrat harul lui Hristos în inimile lor, vor descoperi, asemenea fecioarelor neînțelepte, că nu sunt pregătiți să-și întâmpine Domnul. Ei nu au, în ei înșiși, puterea de a obține untdelemnul, iar viețile lor sunt ruin ate.” Review and Herald, 20 iulie 1897.

Bijuteriile lui Miller din zilele din urmă vor străluci de zece ori mai puternic, iar atât numărul zece este un simbol al unei încercări, cât și lumina. În zilele din urmă, reprezentate în partea finală a visului lui Miller, lumina adevărului, reprezentată pe tablele lui Habacuc, produce o solie de încercare, care, în parabola celor zece fecioare, este solia de încercare a Strigătului de la Miezul Noptii. Acest proces de încercare este o repetare a procesului de încercare din istoria millerită, căci parabola celor zece fecioare se repetă până la ultima literă în zilele din urmă.

„Често ме упућују на причу о десет девојака, од којих је пет било мудрих, а пет лудих. Ова прича се испунила и испуниће се до самога слова, јер има посебну примену на ово време и, као и порука трећег анђела, испунила се и наставиће да буде садашња истина до

свршетка времена.“ Review and Herald, August 19, 1890.

Experiența timpului de întârziere urma să se repete până în cele mai mici amănunte la sfârșitul visului lui Miller, iar atunci pietrele lui prețioase aveau să strălucească de zece ori mai puternic decât soarele, identificând astfel faptul că pietrele prețioase reprezintă testul final din parabola celor zece fecioare. Zece este simbolul unei încercări, iar la sfârșitul celor zece zile Daniel și cei trei tineri vrednici erau, la vedere, mai frumoși și mai bine hrăniți decât aceia care mâncau hrana Babilonului. Cei mândri din Habacuc, care trăiau prin încumetare, nu prin credință, au dezvoltat caracterul Babilonului. În istoria millerită ei au devenit fiicele Babilonului, iar în Habacuc papalitatea este folosită pentru a le identifica caracterul.

Iată, sufletul lui care se înalță nu este drept în el; dar cel drept va trăi prin credința lui. Da, și pentru că păcătuiește prin vin, este un om mândru și nu stă acasă; își lărgește dorința ca Locuința morților, este ca moartea și nu se poate sătura, ci adună la sine toate neamurile și strânge la sine toate popoarele. Nu vor ridica oare toți aceștia împotriva lui o pildă și o zicală batjocoritoare, zicând: „Vai de cel ce înmulțește ce nu este al lui! Până când? Și de cel ce se încarcă cu noroi gros!” Nu se vor ridica oare deodată cei ce te vor mușca și nu se vor trezi cei ce te vor tulbura, și vei ajunge pradă pentru ei? Pentru că ai jefuit multe neamuri, toată rămășița popoarelor te va jefui; din pricina sângelui oamenilor și a silniciei făcute țării, cetății și tuturor celor ce locuiesc în ea. Habacuc 2:4–8.

Procesul de încercare adus asupra fecioarelor din Matei douăzeci și cinci produce o categorie de închinători care au dezvoltat caracterul împăratului de la miazănoapte (papalitatea), care este, de asemenea, puterea care „a jefuit multe neamuri”.

Așa zice Domnul: „Iată, vine un popor din țara de la miazănoapte și se va ridica un neam mare de la marginile pământului. Ei apucă arcul și sulița; sunt cruzi și n-au milă; glasul lor vuieste ca marea; și călăresc pe cai, înșirați ca niște oameni de război împotriva ta, fiica Sionului. Am auzit vestea despre el: ne-au slăbit mâinile; ne-a cuprins strâmtorarea și durerea, ca a unei femei în durerile nașterii. Nu ieșiți la câmp și nu umblați pe drum; căci sabia vrăjmașului și groaza sunt de jur împrejur. Fiica poporului meu, încinge-te cu sac și tăvălește-te în cenușă; bocește ca pentru un fiu unul singur, cu jale foarte amară; căci pustiitorul va veni deodată peste noi.” Ieremia 6:22–26.

Cele două clase ale lui Habacuc sunt cei care sunt îndreptățiți prin credință și cei care au mâncat și au băut doctrinele Babilonului. Cei din ultimele zile ale visului lui Miller, care sunt reprezentați ca fecioare, fie dezvoltă caracterul lui Hristos și astfel primesc sigiliul lui Dumnezeu, fie dezvoltă caracterul papalității și primesc semnul fiarei.

„A sosit timpul ca adevărata lumină să strălucească în mijlocul întunericului moral. Solia îngerului al treilea a fost trimisă lumii, avertizându-i pe oameni să nu primească semnul fiarei sau al chipului ei pe frunțile lor ori în mâinile lor. A primi acest semn înseamnă a ajunge la aceeași hotărâre pe care a luat-o fiara și a susține aceleași idei, în opoziție directă față de Cuvântul lui Dumnezeu. Despre toți cei care primesc acest semn, Dumnezeu spune: «Acela va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în potirul indignării Sale; și va fi chinuit în foc și pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.»” Review and Herald, 13

iulie 1897.

Fecioarele care beau vinul Babilonului vor bea, în cele din urmă, vinul mâniei lui Dumnezeu. În Isaia, bețivii lui Efraim își vădese beția oarbă prin răsturnarea lucrurilor cu susul în jos, iar această faptă trebuie socotită drept „lutul olarului”.

Identificarea expresiei „necurmatul” ca simbol al lui Hristos răstoarnă adevărul despre „necurmatul”, căci „necurmatul” este un simbol satanic. Identificarea de către Miller a „necurmatului” ca păgânism este reprezentată în mod direct pe tablele lui Habacuc. Descoperirea de către Miller a pasajului din Tesaloniceni, care i-a îngăduit să înțeleagă că păgânismul era cel „îndepărtat”, pentru ca „omul fărădelegii”, care șade în templul lui Dumnezeu, să fie descoperit, constituie adevărul principal aflat în 2 Tesaloniceni, capitolul doi.

„Am citit mai departe și n-am putut găsi niciun alt caz în care acesta [„necurmatul”] să fie întâlnit, decât în Daniel. Atunci [cu ajutorul unei concordanțe] am luat acele cuvinte care stăteau în legătură cu el: „a lua”; el va lua necurmatul; „de la vremea când necurmatul va fi luat”, etc. Am citit mai departe și am crezut că nu voi găsi nicio lumină asupra textului; în cele din urmă am ajuns la 2 Tesaloniceni 2:7, 8. „Căci taina fărădelegii lucrează deja; numai cel ce o oprește acum o va opri, până când va fi luat din cale, și atunci va fi descoperit acel nelegiuit”, etc. Și când am ajuns la acel text, O, cât de limpede și de slăvit a apărut adevărul! Iată-l! Acesta este necurmatul! Ei bine, acum, ce vrea să spună Pavel prin „cel ce o oprește acum”, sau împiedică? Prin „omul fărădelegii” și „nelegiuitul” se înțelege Papalitatea. Ei bine, ce este ceea ce împiedică descoperirea Papalității? De ce, este Păgânismul; ei bine, atunci, „necurmatul” trebuie să însemne Păgânism.”—William Miller, *Second Advent Manual*, pagina 66.” *Advent Review and Sabbath Herald*, 6 ianuarie 1853.

Înțelesul expresiei „jertfa necurmată” din Tesaloniceni, pe care Miller l-a descoperit, este adevărul principal al pasajului. Când Pavel îi identifică pe aceia care nu iubesc adevărul și care, prin urmare, vor primi o lucrare de rățacire puternică, el identifică, desigur, ura față de adevăr în sens general, însă adevărul la care se face referire directă în pasaj este adevărul că „jertfa necurmată” reprezintă Roma păgână.

Lumina trupului este ochiul; deci, dacă ochiul tău este curat, tot trupul tău va fi plin de lumină. Dar, dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric. Așadar, dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare este întunericul acela! Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni; căci ori îl va urî pe unul și îl va iubi pe celălalt, ori va ține la unul și îl va disprețui pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona. Matei 6:22–24.

Există doar o iubire pentru adevăr sau o ură față de adevăr. Nu există teren de mijloc. Puternica amăgire care vine asupra fecioarelor neînțelepte din Matei douăzeci și cinci se întemeiază pe respingerea de către ele a luminii nestematelor lui Miller, care reprezintă testul final. Testul final al Israelului din vechime a fost al zecelea lui test, iar nestematele lui Miller strălucesc de zece ori mai puternic în zilele de pe urmă. Simbolul respingerii nestematelor lui Miller este „necurmatul”, pe care bețivii lui Efraim l-au răsturnat în a treia generație a adventismului. „Necurmatul” este un simbol satanic al păgânismului. Bețivii au introdus o nestemată contrafăcută, pe care au adus-o din

protestantismul apostaziat, care identifică „necurmatul” ca simbol al lui Hristos.

Înțelegerea lui Miller cu privire la giuvaerurile sale a fost limitată de istoria în cadrul căreia a fost ridicat. Convins că a Doua Venire era următorul eveniment profetic, rana de moarte a papalității din 1798 nu putea reprezenta decât a patra și ultima împărăție pământească din Daniel doi. Miller a fost, de asemenea, limitat în înțelegerea sa asupra „jertfei necurmate”, căci mărturia lui este că prin descoperire a fost condus la o anumită metodă de studiu, în care a afirmat că și-a folosit Biblia, Concordanța lui Cruden și a citit câteva ziare. Hotărârea lui de a studia în acel fel îi venise pur și simplu în minte.

„În cei doisprezece ani în care am fost deist, am citit toate istoriile pe care le-am putut găsi; dar acum iubeam Biblia. Ea vorbea despre Isus! Totuși, mai era încă o bună parte din Biblie care îmi era întunecată. În 1818 sau 1819, pe când stăteam de vorbă cu un prieten la care făcusem o vizită și care mă cunoscuse și mă [auzise] vorbind pe vremea când eram deist, el m-a întrebat, într-un mod destul de semnificativ: «Ce părere ai despre acest text și despre acela?» făcând referire la vechile texte împotriva cărora ridicasem obiecții pe când eram deist. Am înțeles ce urmărea și am răspuns: — Dacă îmi vei da timp, îți voi spune ce înseamnă. «Cât timp îți trebuie?» Nu știu, dar îți voi spune, am răspuns, căci nu puteam crede că Dumnezeu dăduse o revelație care să nu poată fi înțeleasă. Atunci m-am hotărât să-mi studiez Biblia, crezând că puteam afla ce a vrut să spună Duhul Sfânt. Dar de îndată ce am luat această hotărâre, mi-a venit gândul: — «Să presupunem că vei găsi un pasaj pe care nu-l poți înțelege; ce vei face?» Atunci mi-a venit în minte acest mod de a studia Biblia: — Voi lua cuvintele unor astfel de pasaje, le voi urmări prin toată Biblia și în felul acesta le voi afla înțelesul. Aveam Concordanța lui Cruden, care, cred eu, este cea mai bună din lume; astfel că am luat-o, împreună cu Biblia mea, m-am așezat la birou și n-am citit nimic altceva, în afară de puțin ziarele, căci eram hotărât să știu ce voia să spună Biblia mea. Apollos Hale, *The Second Advent Manual*, 65.

Bijuteriile lui Miller nu au fost doar recunoscute prin metoda sa de studiu, ci și prin revelație directă de la Dumnezeu.

„Dumnezeu L-a trimis pe îngerul Său să miște inima unui fermier care nu crezuse în Biblie, pentru a-l conduce să cerceteze profețiile. Îngerii lui Dumnezeu l-au vizitat în repetate rânduri pe acel ales, ca să-i călăuzească mintea și să-i deschidă înțelegerii profeții care fuseseră întotdeauna întunecate pentru poporul lui Dumnezeu. Începutul lanțului adevărului i-a fost dat, și a fost condus mai departe să caute verigă după verigă, până când a privit cu uimire și admirație Cuvântul lui Dumnezeu. A văzut acolo un lanț desăvârșit al adevărului. Cuvântul acela, pe care îl considerase neinspirat, s-a deschis acum înaintea privirii sale în frumusețea și slava lui. El a văzut că o parte a Scripturii o explică pe alta și că, atunci când un pasaj era închis înțelegerii sale, găsea într-o altă parte a Cuvântului ceea ce îl explica. El privea Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu cu bucurie și cu cel mai adânc respect și sfântă teamă.” *Early Writings*, 230.

Când sora White afirmă că „Dumnezeu a trimis îngerul Său” la Miller, aceasta arată că Gabriel a fost îngerul trimis la Miller, căci „îngerul Său” este o expresie atribuită lui Gabriel.

„Cuvintele îngerului: «Eu sunt Gabriel, care stau în prezența lui Dumnezeu» arată că el ocupă o poziție de înaltă onoare în curțile cerești. Când a venit cu un mesaj la Daniel, el a spus: «Nimeni nu mă sprijină în aceste lucruri, în afară de Mihail [Hristos], Căpetenia voastră.» Daniel 10:21. Despre Gabriel, Mântuitorul vorbește în Apocalipsa, spunând că «A trimis și a făcut cunoscut prin îngerul Său robului Său Ioan.» Apocalipsa 1:1.” Hristos, Lumina lumii, 99.

Gabriel și ceilalți îngeri au călăuzit „mințea lui” Miller și au deschis „înțelegerii sale profeciile care fuseseră întotdeauna întunecate pentru poporul lui Dumnezeu”. Mesajul său nu a fost dezvoltat doar prin metoda sa de studiu, ci și prin revelație divină. Însăși metoda pe care a folosit-o pentru a studia Biblia i-a venit pur și simplu în minte. Când Dumnezeu aduce adevărul în mințea noastră, aceasta este o revelație divină, spre deosebire de a ajunge la adevăr prin procesul de a împărți drept Biblia. Miller a făcut ambele lucruri, dar revelația divină a fost o parte a modului în care Miller a ajuns să înțeleagă subiectul „necurmatei”.

Miller nu ar fi recunoscut oscilația de gen din Daniel capitolul opt, versetele nouă până la doisprezece, căci tot ce avea era Biblia și o concordanță lipsită de orice informație privitoare la limbile biblice. El nu ar fi văzut distincția dintre „sur” și „rum”, care sunt amândouă traduse prin „a lua”. El nu ar fi văzut distincția dintre „miqdash” și „qodesh”, care sunt amândouă traduse prin „sanctuar”.

El n-ar fi văzut adevărul cu privire la cuvântul „tamid”, care se găsește de o sută patru ori în Biblie. Adevărul pe care nu l-ar fi putut vedea (care este, de asemenea, adevărul pe care l-a văzut) era acesta: dintre cele o sută patru întrebări ale cuvântului ebraic „tamid” în Biblie, numai în cartea lui Daniel cuvântul ebraic „tamid” este folosit ca substantiv. „Tamid” este cuvântul ebraic care înseamnă „continuu” și este tradus prin „jertfa necurmată” în cartea lui Daniel.

Само в књизи пророка Данила та реч је употребљена као именица, док је свих осталих деведесет и девет пута употребљена као прилог. Из тог разлога, када су се преводиоци Библије краља Џејмса суочили с тиме да Данило ту реч пет пута употребљава као именицу, док су је сви остали библијски писци деведесет и девет пута употребили као прилог, били су, под теретом доказа, приморани да „исправе“ Данилову употребу те речи као именице. Да би „исправили“ Данила, додали су речи „жртва“ тој речи, и тако именицу претворили у прилог. А затим, да би исправила преводиоце, Елен Вајт је била надахнута да запише да је она „видела у вези са ‘Свакодневном’ да је реч ‘жртва’ додата људском мудрошћу, и да не припада тексту; и да је Господ дао исправно разумевање о томе онима који су објавили вапај о часу суда.“

Miller, prema vlastitom svjedočanstvu, nastojao je razumjeti „svagdašnju službu“, što je naposljetku i učinio u 2. Solunjanima. No također, prema vlastitom svjedočanstvu, kada bi nastojao razumjeti neku riječ, razmatrao bi svako mjesto na kojem je ta riječ bila upotrijebljena, a ta se riječ u Bibliji koristi još devедесет i devet puta. Ipak, njegovo svjedočanstvo o „svagdašnjoj službi“ glasi da je nije našao nigdje osim u knjizi Daniela, kada je izjavio: „I čitao sam dalje, i nisam mogao naći nijedan drugi slučaj u kojemu se ona [svagdašnja služba] nalazi, osim u Danielu.“ Miller je bio vođen k draguljima ne samo svojom metodom proučavanja, nego i božanskim

otkrivenjem koje mu je bilo dano putem službe anđela.

De aceea, înțelegerea lui cu privire la „jertfa necurmată” era corectă, dar limitată. El nu putea recunoaște că, dintre cele cinci dăți în care „jertfa necurmată” este menționată în cartea lui Daniel, una dintre cele trei dăți în care „jertfa necurmată” este „îndepărtată” reprezenta un sens diferit de celelalte două dăți. O dată, „jertfa necurmată” este folosită împreună cu cuvântul ebraic „rum”, iar în celelalte două dăți este folosită împreună cu cuvântul ebraic „sur”. Ambele cuvinte sunt traduse prin „a îndepărta”, însă „rum”, în Daniel capitolul opt, versetul unsprezece, înseamnă „a înălța” și „a preamări”, iar în capitolul unsprezece, versetul treizeci și unu, și capitolul doisprezece, versetul unsprezece, cuvântul „sur” înseamnă „a înlătura”.

തത്ത്വശാസ്ത്രജ്ഞർ ബാബിലോണയ്ക്കു ആഹാരം തിന്നുകയും കുടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ, ഒരു കാര്യാലയം നീക്കിക്കളയുകയോ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു കാര്യാലയം ഉയർത്തിക്കൊള്ളുകയോ ചെയ്യാലും, ഇരുവരും ഒരുതരം നീക്കലിനായാണ് പരതിനിധീകരിക്കുന്നത്; അതിനാൽ ഈ രണ്ട് വാക്കുകളും ഒരേ അർത്ഥമുള്ളവയെന്ന് മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണെന്ന് വാദിക്കുന്നു. “the daily” എന്നത് “taken away” എന്ന് മൂന്നു പരാവശ്യം പറയപ്പെടുന്നിടത്തൊക്കെയും അതിന്റെ അർത്ഥം എപ്പോഴും നീക്കിക്കളയുക തന്നെയാണെന്ന് അവർ വാദിക്കുന്നു; അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിനാൽ, ദാനിയേൽ തന്റെ വാക്കുകളുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ അശ്രദ്ധനായിരുന്നു എന്ന് അവർ നിർണ്ണയിക്കുന്നു. അവർ അത് തുറന്നുപറയുന്നില്ല; എന്നാൽ നിഗമനമായി അവർ പഠിപ്പിക്കുന്നത്, “the daily” “taken away” ആയ ഓരോ മൂന്നു സന്ദർഭങ്ങളിലും ഒരേ കാര്യാലയം ദാനിയേൽ ഉദ്ദേശിച്ചതെന്ന് കരുതുന്നതിനാൽ, ദാനിയേൽ മൂന്നു സംഭവങ്ങളിലുമെല്ലാം ‘sur’ എന്ന വാക്ക് ഉപയോഗിക്കേണ്ടിയിരുന്നു എന്നതാണ്.

Ei fac același lucru cu cuvintele „miqdash” și „qodesh”, care sunt amândouă traduse prin „sanctuar”, în versetele unsprezece până la paisprezece din capitolul opt. În fiecare ocurență a termenului „sanctuar” din acele patru versete, ei insistă că toate reprezintă sanctuarul lui Dumnezeu. Prin inferență, din nou, Daniel ar fi trebuit pur și simplu să folosească „qodesh” în toate cele trei ocurențe și să nu fi folosit „miqdash” în versetul unsprezece. Miller nu ar fi recunoscut distincția dintre acele cuvinte, însă teologii moderni o recunosc și, când o fac, insistă că nu ar trebui admisă nicio distincție. Totuși, Miller, care nu a recunoscut distincțiile dintre cuvinte, a ajuns la o înțelegere opusă celei a teologilor moderni.

यथार्थ यह है कि दानियेल एक सावधान लेखक था, जो इब्रानी भाषा को जानता था और बाबुल के अन्य सब ज्योतिषियों की अपेक्षा दस गुना अधिक बुद्धिमान ठहराया गया था। यदिकोई इब्रानी भाषा के उचित प्रयोग को, और यह कि उस विशेष इतिहास में उसे किस प्रकार ठीक रीतिसे अभिव्यक्त किया जाना चाहिए, जानता था, तो वह दानियेल ही था। यदिकोई दानियेल ने भिन्न-भिन्न शब्दों का प्रयोग किया, तो इसलिए कि वे भिन्न अर्थ प्रकट करने के लिए अभिप्रेत थे, जिन्हें वह जानबूझकर व्यक्त करना चाहता था। जब दानियेल द्वारा उन शब्दों के विशिष्ट प्रयोग को, जनिका अनुवाद “पवतिरस्थान” अथवा “हटा लिया जाना” किया गया है, स्वीकार किया जाता है, तब वे “दैनिकि” के विषय में मलिर की समझ का समर्थन करते हैं, जिसमें मलिर ने उसी अनुच्छेद में पहचाना था

जहाँ पौलुस यह पहचान कराता है कजिो सत्य से बैर रखते हैं, वे प्रबल भ्रान्तिप्राप्त करने के लिए ठहराए गए हैं।

Cei care urăsc adevărul și cred minciuna care produce o puternică amăgire sunt, de asemenea, înfățișați ca bețivii lui Efraim, care sunt reprezentați în două clase. O clasă este conducerea învățată, iar cealaltă clasă este cea neînvățată, care nu va auzi decât ceea ce îi învață cei învățați. Ei sunt aceia care se ascund sub minciuni și care fac un legământ cu moartea. Ei sunt fecioarele neînțelepte din Matei douăzeci și cinci și aceia al căror suflet se înalță în Habacuc doi. Ei sunt aceia care resping adevărurile fundamentale ale visului lui Miller, care strălucesc de zece ori mai puternic la sfârșit (reprezentând a zecea și ultima încercare pentru Israelul modern), așa cum este prefigurat prin a zecea și ultima încercare pentru Israelul antic.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Și Domnul a zis către Moise: „Până când Mă va provoca poporul acesta? și până când nu Mă vor crede, în pofida tuturor semnelor pe care le-am arătat în mijlocul lor? Îi voi lovi cu ciumă și îi voi lipsi de moștenire, iar din tine voi face un neam mai mare și mai puternic decât ei.” Iar Moise a zis către Domnul: „Atunci egiptenii vor auzi aceasta, căci cu puterea Ta ai scos poporul acesta din mijlocul lor, și vor spune aceasta locuitorilor țării acesteia; căci au auzit că Tu, Doamne, ești în mijlocul poporului acestuia, că Tu, Doamne, Te arăți față către față și că norul Tău stă deasupra lor și că Tu mergi înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor și noaptea într-un stâlp de foc. Acum, dacă vei ucide tot poporul acesta ca pe un singur om, atunci neamurile care au auzit faima Ta vor vorbi, zicând: Pentru că Domnul n-a fost în stare să ducă poporul acesta în țara pe care le-a jurat-o, de aceea i-a ucis în pustie.”

Acum, dar, Te rog, să se arate mare puterea Domnului meu, după cum ai vorbit, zicând: „Domnul este îndelung răbdător și plin de mare îndurare, iertând nelegiuirea și fărădelegea, dar nicidecum nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat, ci pedepsește nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam.” Iartă, Te rog, nelegiuirea acestui popor, potrivit cu mărimea îndurării Tale, așa cum ai iertat acest popor din Egipt și până acum. Și Domnul a zis: „Am iertat, după cuvântul tău. Dar, cât este de adevărat că Eu sunt viu, tot pământul va fi umplut de slava Domnului. Căci toți bărbații aceia care au văzut slava Mea și semnele Mele, pe care le-am făcut în Egipt și în pustiu, și M-au ispitit acum de zece ori și n-au ascultat glasul Meu, cu siguranță nu vor vedea țara pe care am jurat-o părinților lor; niciunul dintre cei ce M-au provocat nu o va vedea. Dar pe robul Meu Caleb, pentru că a fost în el un alt duh și M-a urmat pe deplin, îl voi aduce în țara în care a intrat, iar sămânța lui o va stăpâni.” Numeri 14:11–24.